

Verhalen uit Gabon, Oman, Curaçao

Eerste druk, maart 2012
© 2012 Bob Schuringa

Het beeldmateriaal is afkomstig uit de eigen collectie van de auteur

ISBN: 978-90-484-2314-9
NUR: 303

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Verhalen uit
Gabon
Oman
Curaçao
Bob Schuringa

Inhoudsopgave

Het Achtste Graf	7
Het Hoogste Punt	75
De Vlucht	89
Het Kind van Landhuis Ronde Klip	102
Ras Al Hadd	185
De Tweeling van Hélène	197

NB: Namen(ook bestaande namen), relaties, connecties en personages zijn verzonnen.

Het Achtste Graf

Gabon, Cap Lopez, 29 juli

De ‘Fuyard’, een 10,5 meter lang zeiljacht, voer behoedzaam de baai bij Port Gentil in. Met enige verbeelding waren de resten van de oude vuurtoren en de olieterminal nog te onderscheiden. Een bruinverroeste massa, opgeslokt in het door de mist slordig ingepenseelde decor van het alles overwoekerende oerwoud. Een bruine, grijsgroene vage vlek op het canvas van de schilderachtige baai.

Alles leek verlaten, geen teken van enig menselijk leven was er te bespeuren. De kreten van enkele onzichtbare meeuwen weergalmden in de dikke mistige lucht boven het jacht en de geluiden van de ‘bush sauvage’ klonken naargeestig hol in de aan het oog onttrokken verte, welke bedekt werd door deze grijze deken, die zich als een uitdovend vuur uitspreidde over de dichte begroeiing, die zich meester had gemaakt van het schiereiland.

Paul had al zijn aandacht nodig bij het zeilen, want, zo wist hij, er waren vele ondiepten in de baai en de oude vaargeulen zouden intussen wel dichtgeslibd zijn. De ‘Fuyard’ voer langzaam langs de ‘overkant,’ zoals de expatriates, die hier ooit eens hadden gewoond, het noemden. In die tijd waren er eenvoudige houten hutten op het strand gebouwd, waar zij dan in de weekends naar toe voeren om er te barbecueën en hun lichamen op het witte strand te bruinen. Op de plek waar de houten huisjes zouden hebben moeten gestaan was niets meer van wat ook maar een beetje op een hut leek, te bespeuren. Een vaalgroene muur met schimmige contrasten. De mist leek voorzichtig op te lossen, verdreven door de nog onzichtbare maar al voelbare zon. In de verte, tussen de flarden mist, tekenden zich de contouren van het Neng-Abembe hotel, het eens zo trotse Novotel, zich somber af tegen de matglazen hemel. De ‘Fuyard’ voer in een smalle vaargeul langs de mangrovebossen die strekten tot nabij de oude jachthaven bij het strand van het hotel. Mysterieus torende de ruïne van het gebouw uit boven de in mist gehulde boomtoppen, als ware het een oud kas-

teel waarboven je donkere onweerswolken zou verwachten en zwarte raven die cirkelden rond de afgebrokkelde wachttorens. Naarmate het jacht het strand naderende, schraapte de kiel zo nu en dan over de zanderige bodem. De inham werd steeds smaller en de mangroven reikten tot ver in het water als boze geesten met grijpgrage klauwen. Nabij de oude jachthaven staken delen van masten en andere gezonken overblijfselen van wat eens trotse zeiljachten waren uit het modderige water. Van de statige jachthaven vlakbij de Sagara Beach Club, waar de veelal Franse expatriates hun boten ankerden, was weinig over. Uiteindelijk liep de 'Fuyard' op enkele tientallen meters van het strand vast in de zuigende modder. Paul streek de zeilen en vouwde ze zorgvuldig op. Staande op de voorplecht keek hij om zich heen. De mist was weer dunner geworden en de zon begon voorzichtig door te breken. Van hier uit kon hij de overblijfselen van het hotel redelijk goed onderscheiden. Hij keek op zijn horloge, zaterdag 29 juli, half zeven in de ochtend. De tijd leek te kloppen met de lichtval. Hij was tijdens de lange tocht verschillende tijdzones gepasseerd en het zou heel goed kunnen dat hij uren of zelfs dagen fout zat. Niet dat het er veel toe deed, na de eenzame maanden op zee, in dit door God en alleman verlaten landschap.

Service Medical Shell Gabon

Hij was al eens eerder hier geweest, nu lang geleden. In die tijd werd er nog volop naar olie geboord. Het Ishira en Rabi-Kounga olieveld, ontdekkingen door Shell, midden in het oerwoud, kwam toen net op stroom. Later ook Atora, Koula, Obanque, Toucan en Ozigo en op zee de Etame concessie. Net op tijd, want in de voorafgaande periode produceerden de oliemaatschappijen Elf, Total en Shell steeds minder en ging het met de economie van het land snel bergafwaarts. Er was zelfs sprake van dat de velden in Gamba en Ivinga zouden moeten sluiten daar deze niet meer rendabel waren. De ontdekking van eerst Ishira, later Rabi en nog later de andere velden, kwam als een geschenk uit de hemel. De economie bloeide weer op, ondanks het feit dat de corruptie hoogtij vierde en veel gelden niet op de juiste plek

terecht kwamen. President Omar Bongo zwaaide er de scepter. Hij had weinig oppositie en een paar keer kwam het tot een uitbarsting en moest het Franse legionairsleger ingrijpen.

Paul was door Shell Gabon aangetrokken om als huisarts gedurende een aantal jaren in Gabon te komen werken, eerst in de dispensaire te Yenzi en later in de Elf-Shell kliniek in Port Gentil. Hier was een vrij goed geoutilleerde kliniek voor de werknemers en hun familieleden van Shell en Elf en natuurlijk met name bedoeld voor de expatriates en hun gezinnen, want de medische zorg in de lokale ziekenhuizen Paul Igamba en het Hospital General waren bij lange niet 'up to European standard'. Behalve Paul werkte in de kliniek nog een Franse chirurg, geassisteerd door enkele capabele anesthesieverpleegkundigen. Deze chirurg opereerde de acute gevallen, maar als het echt ingewikkeld werd moesten de patiënten uitgezonden worden naar het land van herkomst, veelal Nederland of Frankrijk, of als dat niet meer kon, geëvacueerd naar Libreville, de hoofdstad van Gabon. In 1982 werd de dispensaire Yenzi tot een heuse kliniek verbouwd, weliswaar kleiner dan in Port Gentil maar toch redelijk uitgerust voor acute gevallen. Een helikopter stond altijd paraat voor evacuaties naar Port Gentil. In die periode werd deze kliniek bemand door een Nederlandse arts, samen met twee Franse verpleegkundigen, Jo en Hervé. Pas veel later kwam er een Gabonese arts bij.

Sinds de ontdekking van het Rabiveld was ook daar een soort satellietdependance ingericht, waar enkele Franse verplegers in roulatiedienst de wacht hadden, per radio aangestuurd via de arts in Yenzi.

Een 'boom'-periode brak aan. De olieprijs per vat ruwe olie steeg expansief, alles kon weer. Nieuwe huizen werden gebouwd, zowel in Gamba als in Port Gentil. Het ene project na het andere werd uit de grond gestampt en het ene na het andere contractorbedrijf opende zijn deuren. Voor Port Gentil braken ongekende tijden aan. Hotels en restaurants konden het aanbod nauwelijks verwerken en de nachtclubs, de zogenaamde 'boites de nuit', schoten als paddenstoelen uit de grond. In eerste instantie werden veel expatriate gezinnen naar Gabon uitgezonden, waardoor er een relatief huizentekort ontstond, er waren gewoonweg niet voldoende huizen aanwezig in Port Gentil

en Gamba en de meeste contractors zaten al tot over hun oren in het werk en hadden geen tijd voor het bouwen van nieuwe huizen, er waren andere prioriteiten. Daarnaast waren er ook onrustige periodes geweest, daar de tot nu toe obscure oppositie plotseling van zich liet horen, wat, op zijn zachts gezegd, door de volgelingen van de zittende president Omar Bongo niet werd geapprecieerd. Vandaar dat nu vele Europese werknemers als bachelor of 'grass widower' werden uitgezonden en gehuisvest in flats of zelfs in kant en klare 'Porto Cabins'. Samen met de lokale bevolking beheersten zij het bruisende nacht leven in 'Le Grand Village'. Voor velen bleek de verleiding voor de vaak zeer aantrekkelijke negerinnen met hun adembenemende gitzwarte lichamen te groot en de prostitutie en promiscuïteit vierden hoogtij.

De kliniek werd overspoeld met de meest klassieke vormen van geslachtsziekten. Behalve de schrikbarende toename van syfilis en voor antibiotica resistente gevallen van gonorrhoe leek het er tot ieders schrik op, dat een nieuwe ziekte de kop op stak, de 'slim disease,' zo werd deze genoemd. Het werd langzamerhand duidelijk dat het om een nieuw virus ging, het HIV virus. Door de losse levenswijze steeg het aantal positieve HIV gevallen explosief. Al ras werd het duidelijk dat meer dan 15% van de bevolking besmet bleek te zijn met het virus. Echter, daar bleef het niet bij. De ziekenhuizen en klinieken lagen weldra bomvol met ernstig zieke, veelal stervende patiënten. De zalen, gangen, scholen en kerken lagen vol met doodzieke mannen, vrouwen en, wat met name zorgwekkend was, ook jonge kinderen en zelfs baby's. Het werd steeds duidelijker dat de besmetting niet alleen meer plaats vond via seksueel contact. Ook het verloop van de ziekte werd steeds ernstiger. Vaak stierven de besmette mensen al binnen een paar dagen. Later bleek dat het ging om een nieuw virus, een mutatie tussen het HIV-virus en het virus dat Ebola veroorzaakte. Ook werd het duidelijk dat er een andere wijze van besmetting moest zijn en alles wees er op dat deze nieuwe besmettingswijze via muskieten gebeurde. Eerst dacht men dat alleen de *Anophylus Aegypti* de verantwoordelijke mug was, dezelfde mug die de veroorzaker was van de besmetting door de malariaparasiet, mede omdat men bij het overgrote deel van de besmette patiënten vaak een combinatie van het dodelijke virus en

een besmetting met het Plasmodium Falciparum, de meest gevreesde vorm van malaria, aantrof. Later bleek dat ook andere muskieten het virus konden overbrengen.

Toen dit bekend werd verlieten de expatriates in groten getale het land. Dit was de doodsteek voor de economie van Gabon en ook voor de andere landen in Afrika. De economie was al afgezwakt door de kredietcrisis en de daarop volgende landencrisis. De lokale bevolking ontvluchtte de steden en trok het binnenland in, hopende dat de ziekte hen daar niet kon treffen, echter tevergeefs. De hele infrastructuur werd verwaarloosd en hield uiteindelijk op te bestaan. Geen elektriciteit, benzine of schoon water was meer te vinden. Hier had het tropisch oerwoud al eeuwen op geaasd. Het maakte zich massaal meester van het eens afgestane gebied. Wortels groeiden in iedere kier, scheurden muren met ongekende kracht uiteen, huizen en gebouwen verkrumelden en de brokstukken versperden de straten. De hevige tropische regenbuien en termieten deden de rest en weldra kon men alleen nog maar met grote moeite de sporen van de vroegere civilisatie ontwaren. De lokale bevolking vluchtte niet alleen het oerwoud in, maar trok ook naar de aangrenzende landen, maar ook die kampten met het zelfde probleem. Daar er geen afdoende behandeling voor de ziekte was zochten zij hun heil bij toverdokters en ander charlatans. Zo verspreidde het dodelijke virus zich over het gehele continent. Hele volkeren werden geëlimineerd en overal werden de doden en dode steden en dorpen bedolven onder het alles bedekkende oerwoud. Toen in het laboratorium van de Elf Kliniek het virus ook bij een 8 jarig kind van een van de Hollandse Shell-employees werd gevonden, was de paniek onder de nog overgebleven expatriates compleet. Iedereen pakte zijn boeltje en de kliniek werd gesloten. Paul werd teruggeplaatst naar Nederland waar hij ging werken bij de Shell Medische Dienst in den Haag. Door de influx van de grote groep reeds besmette expatriates naar hun 'home country' nam ook de epidemie in Europa en de rest van de wereld grote vormen aan. De kosten van de toch al onbetaalbare gezondheidszorg rezen de pan uit. Dit, samen met de nog steeds heersende financiële crisis, was een forse aanslag op de toch al broze economieën in de gehele wereld. De inflatie nam schrikba-

rend toe en de eerste levensbehoeften werden schaars en schreeuwend duur. Om de kosten van de dagelijkse levensbehoeften op te kunnen brengen deden vele afstand van alle niet essentiële benodigdheden, in het bijzonder de luxe artikelen. De markt werd overspoeld met sieraden, diamanten, luxe auto's en ook luxe jachten. Een half jaar na zijn terugkeer naar Den Haag nam Paul ontslag bij Shell en kocht een 10,5 meter zeewaardig zeiljacht van het merk Hallberg Rassy, een schip van Zweedse makelij, voor een belachelijk lage prijs, van een Friese tandarts die het geld dringend nodig had, 'om medische redenen' zo beweerde hij, dat zei al genoeg.

Tijdens zijn coschappen in het Sint Elizabeth hospitaal te Curaçao en later nog in de wateren rond de British Virgin eilanden, had Paul voldoende zeilervaring opgedaan. Na zijn kennis weer wat te hebben opgefrist op het IJsselmeer verliet de 'Fuyard', zoals hij het schip had gedoopt, wat in het Frans 'de uitgewekene of vluchteling' betekende, op 20 april de haven bij IJmuiden met nog onduidelijke bestemming. Op zee, zo hoopte hij, zou hij mede door het eenzame leven aan boord, minder kans hebben op een besmetting met het dodelijk virus, tot er eventueel een afdoende therapie was ontwikkeld, of tot de virulentie van het virus uiteindelijk zou afzwakken.

Dagen werden maanden en een periode van betrekkelijke rust en routine brak aan. De zee was kalm, zelfs in de golf van Biskaje en de wind overwegend matig en uit een gunstige richting.

Zomermaanden op zee

De Hallberg Rassy liet zich gemakkelijk besturen met behulp van de automatische piloot en Paul verslond het ene e-boek na het andere, dat hij downloadde via de iridium satelliet-internetverbinding. Bij de blauwe tinten van de deinende zee en de steeds veranderende hemel, in een wereld waar de horizon nooit dichterbij scheen te komen, stond de tijd voor hem stil. Zo waande hij zich eerste instantie volmaakt gelukkig, maar naarmate de tijd verstreek begon ook in deze tijdloze ruimte het monster van de eenzaamheid gestalte te krijgen.

Veelal probeerde hij op de onvermijdelijke stops tijdens de lange

reis de besmettinghaarden te vermijden. De tocht ging langs de gevaarlijke wateren bij Vuurland, het verraderlijke Kaap Hoorn, want het Panamakanaal was allang gesloten, de sluizen verroest en mede door de natuur onwerkzaam gemaakt. Daarna verder over de Stille Oceaan, totdat hij uiteindelijk na 10 maanden grotendeels op zee te hebben doorgebracht, de 'Fuyard' afmeerde in de haven van McKay, de toegangspoort tot de Great Barrier Reef, de overlevingsplaats van menig elders uitgestorven levensvorm en wellicht nu ook een gastvrij oord voor de Homo Sapiens, zo hoopte hij althans. Paul tuigde het jacht behoedzaam af en wandelde, na zich eerst bij de officiële instanties te hebben gemeld, het stadje in, voor het eerst bewust gedreven door dat bijna verloren gewaande instinct, de behoefte aan sociaal contact. Mainstreet zag er tropisch uit, de boulevard gescheiden door een haag van uitbundige bloeiende hibiscustruiken met prachtige kleurrijke bloemen. De haag werd slordig onderbroken door statige koningspalmen. Op de hoek was een restaurant, 'Hog's Breath Cafe' stond op het bord boven de ingang. Het zag er gezellig uit het leek een beetje op een bruin café. De muziek en de stemmen die vanuit de vertrekken hoorbaar waren trokken hem aan als een magneet met een krachtveld van verlangen. Aan de bar zaten een drietal wat sproetige, zongebruinde roodharige mannen gekleed in een korte broek en twee jonge vrouwen. Een van de meisjes was blond en lichtgebruind door de hier altijd aanwezige zon. Ze was gekleed in een zeer strakke korte rok en een wijde witte blouse, een beetje openvallend, zodat dat je net de welving van haar borsten zag. De andere had donkerbruin haar dat kastanjerood oplichtte en dat reikte tot ver over haar schouders. Ze was iets gekleurd, licht chocoladeachtig, en had ongelooflijk lange benen. Hij had zelden zo'n onwaarschijnlijk mooie vrouw gezien. Het gezelschap sprak Engels, de mannen met een Australisch accent. Een van de vrouwen leek zo te horen uit Zuid-Europa te komen, de andere onmiskenbaar uit de USA. Paul ging zitten op een barkruk recht tegenover het gezelschap en bestelde een Foster's bier. Een van de mannen onderbrak zijn gesprek en richtte zich tot Paul.

'Ben je nieuw hier,' vroeg hij, 'ik heb je tenminste nog nooit hier eerder gezien. Zeiler?'

Hij was de grootste van de drie mannen en Paul schatte zijn leeftijd op 28 jaar.

‘Ja,’ antwoordde hij met een schorre keel van onwennigheid wat hij meteen oliede met een slok Foster’s, ‘ik ben net in McKay aangekomen.’

De man liep naar Paul toe en stak zijn hand uit. Hij stelde zich voor als Ron, Ron Steele.

‘Kom er bij zitten,’ stelde hij voor terwijl hij een barkruk mee naar het andere tafeltje sleepte, ‘waar kom je vandaan?’

‘Uiteindelijk uit Nederland, hoewel dat nu al meer dan tien maanden geleden is. Ik ben een paar uur geleden in de haven afgemeerd,’ antwoordde hij. Het was fijn maar ook vreemd om na zo’n lange tijd weer te praten. Ron ging het gezelschap langs.

‘Dit zijn Steve Pearce, Carl Evans, Kim Anderson (de Amerikaanse) en Elise Croisé.’ Gods perfecte creatie, dacht Paul, haar wat verlegen aankijkend. ‘We komen van de Whitsunday eilanden waar Steve, Carl en ik een Eco duikschool runnen. Elise en Kim zijn onze favoriete pupillen,’ voegde hij er steeds aan toe. Steve Pearce bleek 25 jaar oud te zijn en was na de high school econometrie gaan studeren in Brisbane. Gezien de naargeestige en steeds meer negatief veranderende economische situatie in de wereld was hij met de studie opgehouden en samen met zijn vriend Ron waren ze naar de Great Barrier Reef getrokken waar ze Carl ontmoetten. Carl was geboren en getogen in McKay, waar zijn vader een chartermaatschappijtje had, dat bestond uit een trimaranachtig cruiseschip en een zeiljacht. Al op zeer jonge leeftijd moest Carl meehelpen in zijn vaders business want de concurrentie was moordend en het was dan ook niet eenvoudig het hoofd boven water te houden. Geld voor duur personeel hadden ze niet. Toen zijn vader plotseling stierf erfde Carl de zaak. Hij verkocht het zeiljacht en hield de trimaran. Van het geld opende hij de duikschool op South Long Island, een van de vele idyllische eilanden in het gebied. De duikschool was verbonden aan het eens ooit grote luxueuze ‘Paradise Bay Resort’. Het was weliswaar aan verval onderhevig, maar nog steeds in trek bij de helaas ras in omvang afnemende groep van upscale toeristen, de weinige Amerikanen, Duitsers en Japanners. Naast deze groep kwamen er meer en meer backpackers, die genoeg

namen met de wat minder luxe houten hutten op het complex. Elise en Kim behoorden tot deze groep. Elise was een Française en had gewerkt als fysiotherapeute in Nice waar ook haar ouders woonden. Haar vader was huisarts in dat gewezen juweeltje aan de Cote d'Azur, Medecin Generaliste, zoals het daar werd genoemd. Kim woonde in Boston en studeerde daar biologie. Ze waren elkaar tegengekomen in Thailand en waren daarna samen verder getrokken via Bali en Java naar Australië waar ze een maand geleden waren gearriveerd. Paul was in een diepgaand gesprek met Carl en vroeg of er mogelijkheden waren om als freelance arts, verbonden aan het resort, op het eiland te kunnen komen te werken.

‘Misschien wel,’ zei Carl, ‘hoewel er tegenwoordig veel minder toeristen komen, de klad zit er goed in.’

‘Maar waarom ga je niet gewoon mee met ons naar het eiland, dan zie je daar wel wat de eventuele mogelijkheden zijn. Wij vertrekken vanmiddag met onze ‘Paradise Dream’. Je zou jouw jacht misschien kunnen verhuren voor cruisetochten of vistochten. Vistochten zijn erg in, want er is toch ook wel wat voedselschaarste, zelfs op een bounty eiland,’ stelde Ron voor.

De ‘Paradise Dream’ bleek een tamelijk grote trimaran te zijn, die vlak bij Pauls jacht lag afgemeerd. ‘Elise, als jij nu met Paul meezeilt, dan kan je hem de weg wijzen, de rest gaat dan mee met ons,’ suggereerde Carl. Een voorstel waar zij en Paul iets te haastig mee in leken te stemmen. Daarna richtte hij zich tot Paul: ‘Het is ongeveer een uur of drie á vier varen, afhankelijk van de wind, zeil maar achter ons aan. We zullen wel sneller zijn, maar dat geeft niets, Elise kent de weg, heb je GPS? Laten we maar gaan, dan zijn we er voordat het donker wordt.’

De wind leek gunstig, zowel qua sterkte als richting en weldra waren beide schepen op weg naar het eiland. De zee was redelijk kalm en de zon was over het hoogste punt heen. In de verte, op het strand van McKay, waren hengelaars te zien die daar aan het vissen waren. Vaag kon je nog de lange hengels onderscheiden. Een groep ruiters galoppeerde langs de vissers, een aantal stopten, blijkbaar om de vangst te bewonderen. Langzaam maar zeker verdween de kustlijn uit het zicht en weldra was deze één geworden met de horizon.

‘Heb je zin in koffie?’ vroeg hij aan Elise.

‘Ja, maar wel zonder suiker, want ik moet op mijn lijn letten,’ zei ze met een betoverende lach. Hij daalde af in de kajuit en zette de ketel op het fornuis en klemde die vakkundig vast. De boot voer op de automatische piloot. Terwijl hij wachtte tot het water aan de kook was, staarde Paul uit de patrijspoort over het achterdek naar de horizon. Moeiteloos doorsneed het jacht de diepblauwe zee en er tekende zich een witte baan van schuim op het scheidingsvlak van water en lucht. Hij voelde zich elektrisch geladen, bewegend in een onbekend spanningsveld. Boven hem hoorde hij geluiden. Elise had zich blijkbaar op de kajuit genesteld. Het water kookte. Hij schonk het dampende water behoedzaam in twee mokken, waarmee hij, al balancerend, met zijn rug tegen de wand, de trap op naar buiten liep.

‘Alsjeblieft, je koffie,’ zei Paul. Als gefixeerd bleef hij haar aankijken, net iets te lang en hij wendde ietwat verlegen zijn blik af. Zij had intussen haar rok en T-shirt uitgedaan en was in haar witte slipje gaan zonnebaden. Bewust van het spanningsveld blies ze omzichtig in haar mok. De dwarrelende damp leek de omgeving te betoveren. Plotseling werd hij zich ervan bewust dat hij haar aanstaarde.

‘Sorry,’ mompelde hij, terwijl hij een warm gevoel kreeg in zijn gezicht, wat zich leek uit te breiden over zijn gehele lichaam. Weer kruisten hun blikken. Elise was zijdelings gaan zitten en staarde al nippend aan haar koffie in de verte. Haar lange haren, geroerd door de lichte bries streelden haar rug. Ze was lang en slank en haar stevige borsten volgden vertraagd de bewegingen van de boot. Haar symmetrische gezicht was onwaarschijnlijk mooi, als door een meesterhand gesneden. Haar profiel schilderde zich af tegen de blauwrode hemel. De kleine druppeltjes in haar lange wimpers en de zoutkristallen op haar gebruide huid braken het langzaam aan dovende zonlicht in ontelbare regenbogen. Haar hoog opgesneden kanten slipje op de glooiing van haar heupen lieten haar lange benen goed uitkomen. Een gouden dons, nauwelijks zichtbaar, af en toe oplichtend in het tegenlicht van de dalende zon, bedekte haar lichaam. Druppels zee-water, groeiend bij elke ontmoeting, gleden langs haar fluwelen huid. Paul zag dat haar tepels hard werden en haar ademhaling even zwaar

als de zijne. Ze draaide haar gezicht en hun blikken kruisten voor de derde maal, dit keer zonder weer af te dwalen. Ze had prachtige ogen, groenachtig van kleur. Betoverd, als in een magnetisch veld dat kracht op hem uitoefende, bewoog zijn lichaam zonder dat hij dat zelf besefte, naar de plek op het dek waar zij was gaan liggen. Zijn handen vonden haar lichaam, zijn lippen haar vochtige mond. Hij ademde haar geur in, zijn tong proefde het zout op haar lippen. Zijn vingers dwaalden zacht door haar haren, langs de contouren van haar gezicht. Nauwelijks voelbaar golfde haar lichaam mee. Verlangend omvatten zijn beide handen de welving van haar borsten en gleden langs haar navel, vertraagd over de welving van haar onderbuik. Zijn vingertoppen raakten de rand van haar slipje en vonden hun weg in de ruimte er onder en hij voelde haar vochtige warmte. Het was of haar lichaam zich opende onder zijn aanraking. Zachtjes begon hij te strelen, nauwelijks iets aanrakend. Haar heupen bewogen mee, haar ademhaling, sneller en zwaarder, vermengde zich met het geluid van de ruisende zee en de wind. Paul stond op en schoof haar onderlichaam over de rand de kajuit. Voorzichtig verwijderde hij haar slipje. In haar volle naaktheid lag ze daar. Hij ontdeed zich van zijn kleren. Even rilde zij op dat ene betoverende moment, dan bewogen zij samen op het ritme van de deinende zee. Niets wilde hij dan dit gevoel voor altijd behouden, maar toch ontladde zijn liefde, tegelijk met haar onstuimige extase. Ze waren voor altijd verbonden in lichaam en geest.

Paradise Bay

Elise trok nog die avond bij Paul in. Het jacht was weliswaar niet erg groot van binnen, maar veel ruimte hadden ze niet nodig. Ze waren aan elkaar verslingerd en bedreven de liefde op alle mogelijke plekken op het eiland, op het strand onder de wuivende palmen, in de branding bij volle maan en als de zee licht gaf. Dan renden ze naakt door het water, de lichtgevende groene algen opspattend en hun gebruikte lichamen bedekkend. Elise zag er uit als een fee, de wonderlijke lichtjes als sterren in haar haren. De tijd mocht eeuwig zo stil blijven staan. Maar langzaamaan raakten de beperkte financiële

reserves op en ze werden nu toch genoodzaakt inkomsten te gaan genereren. Door bemiddeling van Carl kreeg Paul een parttimebaan als arts verbonden aan het resort. Ze verhuisden naar een appartement op het complex en Paul richtte een eenvoudige kliniek in naast het hoofgebouw. 's Ochtends hield hij daar spreekuur tot een uur of elf en voor de rest van de dag zorgde hij dat hij telefonisch bereikbaar was. Gedurende deze vrije uren hielp hij Carl in de duikschool met theorielessen. Zo nu en dan charterde de duikschool zijn jacht voor een zeil- en duiktrip naar het 'Outer Reef'. Daar hadden ze een eenvoudig platform gebouwd met een aanlegsteiger en een restaurantje, waar de gevangen vis werd gebarbecued en verorberd. Er was tevens een compressor voor het vullen van de duikflessen. De stroom werd opgewekt door middel van een systeem van accu's die door een windmolen en een paar zonnepanelen werden opgeladen. De gasten sliepen in de Hallberg Rassy en de trimaran en bleven dan meestal twee tot drie dagen het rif exploreren.

Kim was al een tijd geleden teruggekeerd naar Amerika, om daar te proberen de draad weer op te pikken.

Elise was gelukkiger dan ooit tevoren. Ze hielp mee in de kliniek, hield de administratie bij en zo nu en dan kwam haar beroep goed van pas. Echter, na de zomer ging het langzaam steeds slechter met haar gezondheid. Ze klaagde over een verlamdende vermoeidheid, ondanks dat ze prima sliep. Ze rustte veel en hun sociale leven stond op een laag pitje. Door een aanhoudende diarree met een onbekende oorzaak verloor ze veel gewicht. De ingevallen oogkassen met donkere kringen er onder markeerden haar steeds mager wordende gezicht. Ondanks dat haar licht gebruide huidskleur veel maskeerde, werd deze steeds bleker en valer. Paul was op van de zenuwen en sliep slecht. Tot nu toe bracht geen van de vele laboratorium testen een duidelijke oorzaak aan het licht. Het was voor hem ook psychisch zeer afmattend iemand te behandelen die hem zo na aan het hart lag, vooral daar de diagnose nog steeds niet bekend was en elke ingestelde therapie min of meer faalde. Hij was dan ook erg opgelucht toen haar menstruatie uitbleef en een zwangerschapstest positief bleek. Eindelijk hadden ze een mogelijke oorzaak voor de klachten gevonden hoewel

toch steeds de twijfel op de achtergrond bleef knagen. Ze begon weer wat in gewicht toe toenemen, haar gezicht voller en de huidskleur als vanouds. Ze waren dolgelukkig met de zwangerschap. Ondanks de ochtendmisselijkheid voelde Elise zich redelijk goed. ‘Dat hoort er gewoon bij,’ zei ze. Maar de diarree kwam terug, of was eigenlijk nooit geheel verdwenen. Elise genoot van het kind dat in haar groeide, ze straalde. Vaak lagen ze naast elkaar op het strand en rustte zijn hand op de welving van haar buik. Haar borsten waren voller geworden en ze vond het fijn als hij haar huid zachtjes streefde. Haar tepels werden hard onder de aanraking en haar lichaam rilde onder het gevoel, verlangend naar meer. Soms was dit al genoeg om haar haar hoogtepunt te laten bereiken en kwam ze klaar, kronkelend onder zijn vinger-toppen. Dan keek hij naar haar, naar het zachte schokken van haar lichaam, het schudden van haar hoofd en de kleur op haar gezicht, die haar mooier deed lijken dan ooit. De zwangerschap vorderde gestaag maar Elise bleef misselijk, gaf vaker over en de diarree bleef en werd zelfs frequenter en heviger. Het duurde niet lang of haar gezondheid verslechterde weer en het leek wel of haar lichaam geen weerstand meer bood. Paul kon zich nauwelijks meer op zijn werkzaamheden concentreren. De dagen gingen voorbij als in een droom, hij was constant gespannen, zijn gedachten waren steeds bij Elise. Als hij naar het appartement liep was het alsof hij geen vaste grond onder zijn voeten voelde, alsof hij op wolken van angst liep. Met een beklemd hart opende hij dan de deur, steeds maar hopen op een wonder. Maar het wonder kwam niet, wel een brief uit het Laboratorium te Sydney, van het bloedmonster dat hij twee weken geleden daar naar toe had gestuurd. Hij pakte de enveloppe uit het vakje achter de receptie. De brief voelde naargeestig aan, elektrisch geladen. Eigenlijk wist hij al wat de uitslag was, eigenlijk wist hij die al lang in zijn hart. Buiten deed de natuur alsof er niets aan de hand was, de zon stond hoog, maar hij voelde de warmte niet. Alleen, op het spaarzame gras, onder de weelderig bloeiende flamboyant, scheurde hij de brief open.

Het was als hij of de deur van een ijskast openmaakte, een ijskast die krampachtig trachtte hun hele wereld te verkillen. Hij vouwde de brief open en volgde met zijn ogen de zinnen, de letters en de cijfers.

Daar stond het doodvonnis, zwart op wit. Hij voelde zich misselijk worden en zocht steun tegen de boom. Hij staaarde door het papier heen naar een zwart gat in de oneindige verte. Een zwart gat dat alles uit hem zoog en hem achterliet als een lege huls, een vod zoals het papier dat kreukelde in zijn wanhopig gebalde vuist. Zijn gezichtsveld vertroebelde door tranen van wanhoop en intens verdriet. Hij wist het, maar had het niet willen weten.

Elise wilde in Paradise Bay blijven. Daar was ze altijd gelukkig geweest. Eenvoudige complicaties kon Paul nog wel zelf behandelen, maar het bleef niet bij eenvoudige complicaties.

Het was vrijdag, het orkaan seizoen was voorbij, echter de storm in hun leven woedde in alle hevigheid. Paul zat naast haar bed. Elise woog nog slechts 35 kg, de welving in haar buik nu 26 weken groot. Ze hielden elkaars hand vast, zijn gezicht dicht bij het hare.

‘Paul,’ fluisterde Elise nauwelijks hoorbaar, ‘laten we hier weg gaan, neem me mee op de boot, alsjeblieft.’ De grote groene ogen keken hem wanhopig smekend aan.

Hij deed alle essentiële benodigdheden in een grote tas en schreef een brief aan zijn werkgever en zijn vrienden van de duikschool. Hij twijfelde er geen moment aan dat ze hun besluit zouden begrijpen. Op die bewuste middag droeg hij Elise zonder moeite naar het jacht. Hij hees de zeilen en voer uit, weg van South Long Island, op weg naar de horizon. Elise was zo verzwakt dat ze niet meer kon zitten en hij legde haar op een matras op de kajuit, zwak verwarmd door de zon die de daling al in had gezet. Een rozerode gloed begon de hemel te kleuren. Paul keek naar haar, zoals ze daar lag op de zelfde plek waar ze elkaar voor het eerst lief hadden gehad. De wind was strelend zacht, de zee uitnodigend blauw met een vleugje roze op de deinende toppen van de golven, de meeuwen slaakten ijle kreten. Het fluwelen licht kleurde haar gezicht en gaf Elise haar jeugdige schoonheid terug. Betoverd door de omgeving en het moment vroeg Elise: ‘Paul, kled me uit, het is zover.’ Voorzichtig ontdeed hij haar van haar kleding. Naakt lag ze op de kajuit van hun jacht, hun huis. De boot dobberde zachtjes op de kabbelende golven, haar huid bestoven met glinsterende zoutkristalletjes.

‘Kus me,’ zei ze hees. ‘Vergeet nooit dat we van je houden, allebei,’ zei ze bijna onhoorbaar, ‘wees niet bang, ik beloof je dat we altijd bij je zullen blijven.’ Met haar laatste krachten strekte ze haar armen naar hem uit. Terwijl hij haar kustte, voelde hij het leven uit haar wegglijden. De zon zakte achter de horizon. Hij tilde haar op en ging zitten op de achterplecht, haar krampachtig in zijn armen houdend. Langzaam gleed haar lichaam uit de wanhopige omstrengeling en nam de zee Elise en hun ongebooren kind mee op haar eeuwigdurende reis. Paul bleef achter in een immens donkere leegte, op een zee van oneindig diep verdriet.

De Vlucht I

De zee, hun geliefde zee, begroef Elise en hun kind. Het jacht gleed gehoorzaam verder. Paul was als verdoofd, en stuurde doelloos het schip, verloren in zijn eenzaamheid.

Hij deed zo min mogelijk havens aan, pas als het echt niet anders kon. De koers bestond niet op papier, de Hallberg Rassie werd geleid door onbekende krachten, via onzichtbare lijnen, langs de verlaten kusten van West Afrika, via de golf van Guinee en hem bracht tot aan de baai bij Gabon. Dit mysterieuze land dat zich nu eenzaam en verlaten uitstreckte rond de evenaar gaf hem het gevoel dat hij hier zou vinden wat hij zocht.

Port Gentil, 29 juli

Hij liet zich van het jacht afglijden. Het verkoelende water kwam tot aan zijn heupen. Paul rilde. Hij waadde naar de punt van de boot en greep het ankertouw. Behoedzaam met zijn voeten over de bodem schuifelend liep hij zo in de richting van de kust. Hij plantte het anker zorgvuldig in het zand. Het leek alsof de modderige bodem zich vastbeet in het harde metaal. Het hernieuwde contact met de Gabonese bodem voelde vreemd en tegelijkertijd vertrouwd aan. Wat had hem in godsnaam bezielde om uiteindelijk naar dit land terug te keren? Was het zijn lot of was het omdat hij hoopte dat in het gehele land, zoals